

De overdosis

Van Helen FitzGerald verscheen eveneens bij uitgeverij Anthos

Kleine meisjes
Mijn laatste bekentenis
De duivelskamer
Ex
De donor

Helen FitzGerald

De overdosis

Vertaald door
Els van Son

Anthos|Amsterdam

ISBN 978 90 414 2501 0

© 2013 Helen FitzGerald

© 2013 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,
Amsterdam en Els van Son

Oorspronkelijke titel *The Cry*

Oorspronkelijke uitgever Faber & Faber Ltd.

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie © Carmen Spitznagel/Trevillion Images

Foto auteur Merlijn Doomernik

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

DEEL I

De gebeurtenis

I

JOANNA

13 februari

Het was de schuld van de luchthavenbeveiliging.

Joanna's negen weken oude baby'tje huilde als een bezetene. Haar partner was bezig zijn sneakers uit te trekken. Een gezette vrouw in uniform zei: 'Deze kunnen niet mee.'

'Wat?' vroeg Joanna, terwijl haar baby tussen het krijsen door naar haar T-shirt hapte.

'Deze vloeistoffen. Dit zijn flesjes met een inhoud van boven de 100 milliliter. Als u meer dan de toegestane hoeveelheid nodig hebt voor de vlucht, moet u daar toestemming voor hebben. Hebt u de formulieren daarvoor?'

'Nee.'

'In dat geval zal ik die flesjes moeten weggoaien.'

'Maar dat kan niet. Het is een kalmeringsdrankje voor de baby. En antibiotica. Ik heb een oorontsteking. En, kijk, ze zitten niet vol.'

'Kan ik helpen?' bood een zojuist gescande, schoenloze Alistair aan.

'We zullen deze moeten weggoaien,' herhaalde de beveiligingsmevrouw.

'Ik heb je verteld dat er een 100 milliliterregel is, Joanna.'

'Echt?' Kon zijn. Ze wist het niet meer.

Alistair keek van Joanna naar de beveiligingsbeambte. Van probleem naar oplossing. 'Is het goed als een van ons snel de

drogist in duikt om een paar kleinere flesjes te kopen?’

‘Eh... ja, dat mag. Maar dan moet u weer achter in de rij aansluiten en nog een keer door de scanner.’

‘Ga jij maar vast vooruit met Noah,’ besloot Joanna. ‘Dan haal ik die flesjes wel.’

Ze gaf de baby aan hem en zigzagde dezelfde weg terug als ze gekomen was.

Het was de schuld van de luchthavenbeveiliging.

Als Joanna niet was teruggegaan, als ze niet twee kleine 100 milliliterflesjes had gekocht bij de drogist, als ze de vloeistoffen niet op haar knieën op de vloer voor de boekwinkel had overgegoten, als ze niet nog een uur met ontzettend pijnlijke borsten in de rij had gestaan, als ze dat allemaal niet had gedaan, zou haar kindje er nog zijn.

De vlucht naar Melbourne duurde eenentwintig uur. De eerste zeven – van Glasgow naar Dubai – waren het ergst. Noah huilde aan één stuk door. Joanna kon zich geen seconde herinneren dat hij níét huilde. Vijf van de zeven uur probeerde ze alles te doen wat ze hoorde te doen, in de juiste volgorde.

Eerste ronde. Een uur van Glasgow. Boven de Noordzee. Alistair keek naar een film waar hij heel hard om moest lachen; ze had hem het liefst een schop gegeven.

Honger? Ze duwde Noahs hoofdje naar haar borst toe. Te hard misschien? Beet en kneep hij haar nu opzettelijk? Was dat een stomp?

Luiet? Ze voelde erin met haar vinger. Schoon, gelukkig, anders had ze nu met een poepvinger gezeten.

Verveeld? De rammelaar en de beer maakten hem nijdig.

Moe? Nee hoor! Hij was nog maar negen weken oud, maar zijn vastberaden woede gaf hem zoveel energie dat hij zich bijna uit het vliegtuigwiekje had gewurmd dat voor Joanna aan het

tussenschot hing. Ze kon hem nog net op tijd opvangen.

Tweede ronde. Drie uur van Glasgow.

Boven Duitsland. Alistair in diepe slaap.

Honger? Neuh.

Luier? Neuh.

Verveeld? Neuh.

Moe? Wat b en je in vredesnaam voor een moeder?

Steeds opnieuw werkte ze het schema af. Derde ronde. Vierde. Vijfde. Enzovoort. Precies zoals de moeders van de borstvoedingsgroep haar hadden geleerd.

‘Hij probeert contact met je te maken met dat mooie kleine stemmetje van hem,’ had er een opgemerkt. ‘Je hoeft alleen maar te luisteren.’

‘Het is echt geen hogere wiskunde,’ had een ander beweerd. ‘Is hij niet schattig? Wat een liefje.’

Ze haatte de moeders van de borstvoedingsgroep.

Haatte ze Noah?

Was hij er daarom niet meer?

Alistair was het tweede uur een paar keer het gangpad op- en neergelopen met Noah. Hij was meteen het middelpunt van alle aandacht. De mensen glimlachten hem toe en zeiden: ‘Och, wat een kleintje. Hij is gewoon moe.’ Ze boden aan Noah een tijdje over te nemen. Die arme man. Wat een leuke, moderne vader. Wat een held. Waarom had hij in vredesnaam zo’n waar-deloze vrouw uitgekozen als de moeder van zijn kind? Na op z’n hoogst tien meter met Noah te hebben gelopen, gaf hij hem weer terug, ging zitten en begon te eten. Met smaak. Heerlijk. Flesje rode wijn erbij. Hij was zo voldaan dat hij al in slaap viel voordat de stewardess zijn dienblad kwam ophalen.

Joanna kwam niet aan eten of wijn toe. Als ze de keus had gehad, was ze voor de wijn gegaan, hoewel moeders die borstvoe-

ding geven op dodelijke blikken kunnen rekenen als ze het lef hebben alcohol te drinken.

Alistair sliep. Zijn enorme hoofd, dat Noah had geërfd (dank je wel, Alistair!), rustte ontspannen tegen een lichtgevend groen opblaaskussen. Hij zag er knap uit. Hij zag er altijd knap uit. Toen ze hem voor het eerst had gezien bij het stemlokaal was ze van haar stuk gebracht door zijn boyband-achtige knapheid. Dat soort mannen heb je niet in Glasgow. Zijn zorgvuldig in de war gemaakte haar zat nooit verkeerd, zelfs niet als hij sliep. Dat haar maakte hem jonger dan zijn eenenveertig jaar. Het stond recht op en camoufleerde het dunner wordende plekje aan de achterkant van zijn enorme hoofd.

Hoe kon hij hierdoorheen slapen? Noahs gekrijs overstemde niet alleen de airconditioning, maar zelfs de vliegtuigmotoren. De mensen drukten hun koptelefoons dicht tegen hun oren aan en draaiden het volume van het entertainmentkanaal voluit. Af en toe wierpen ze Joanna een blik toe die zei: *Wat is er mis met dat kind van je? Waarom, waarom hebben ze me in godsnaam bij jou in de buurt gezet?* Passagiers die, als ze op hun bestemming waren, een klacht zouden indienen. *Sommige vrouwen zouden gewoon niet zwanger mogen worden!*

Al die boze blikken hoopten zich in haar op tot een borrelende woedende vuurbal. De oorontsteking straalde uit naar haar achterhoofd en nek, een zware, kloppende, allesoverheersende pijn die het bijna onmogelijk maakte helder te denken. Noah zou waarschijnlijk nog harder gaan huilen als ze hem nu neerlegde om in haar handbagage op zoek te gaan naar de antibiotica. En de passagiers zouden haar nog meer veroordelen. Dus riskeerde ze dat maar niet. Nog niet.

‘Emirates Airlines is kindvriendelijk,’ had ze online gelezen. Helemaal niet. Het waren veroordelende, kinderhatende kutwijven, vooral die met die knalrode bob. Ze was over de veertig en had perfect geverfd en gestyled haar, op de paar millimeter

grijs na bij de haarwortels. Haar maatje 42-lichaam werd in toom gehouden door een corrigerend broekje en een opvul-bh. Ze had zo'n dikke laag make-up op haar gezicht gesmeerd dat je met een lange vingernagel twee borstjes op haar kin zou kunnen boetsen als je die aandrang voelde, en er de nagels voor had natuurlijk. Nog even en ze wordt afgedankt, dacht Joanna. Ze klampt zich wanhopig vast aan haar jongemeisjesbaantje, maar niet zodanig dat ze het nodig vindt vriendelijk te zijn. Ze had Joanna's onaangeroerde maaltijd gewoon weggehaald toen ze met Noah in het gangpad op- en neerliep en hem wiegde in een vruchteloze poging hem stil te krijgen. Ze had 'Ja, natuurlijk' geantwoord toen Joanna om een extra warm doekje had gevraagd om het spuugsel van Noah van haar schouder te vegen, maar was dat nooit komen brengen. Die *bitch* had een hekel aan Joanna. En aan Noah.

Iedereen in de jumbojet had een hekel aan hen. Waarschijnlijk zelfs de piloten, die hen in de cockpit vast konden horen. Misschien konden ze hun eigen radio niet meer verstaan door hen. Misschien speelden ze wel met de gedachte het vliegtuig te laten verongelukken, om van het gejack af te zijn.

Het klonk niet zoals het krijsen van een krolse kat, zijn gehuil. Te weinig pauzes. Niet zoals het gegil in een horrorfilm. Dat kon ontzettend opluchten, wist ze. Joanna deed het wel eens. Alleen in de badkamer, met de deur op slot. Dat was haar 'moment voor jezelf', zoals de moeders van de borstvoedingsgroep het noemden. Waarschijnlijk bedoelden ze niet dat 'een moment voor jezelf' eraan besteed moest worden de longen uit je lijf te schreeuwen in een badkamer, maar zo was het nu eenmaal regelmatig sinds Noah.

Ook niet zoals varkens die worden geslacht in een abattoir. Dat had ze ooit eens gehoord in een documentaire op Discovery Channel. Ze hadden tevredener geklonken, die varkens.

Ze kon zijn gehuil niet omschrijven. Het enige wat ze wist,

was dat het nooit ophield. En het moest ophouden.

Baby's van andere mensen krijsten niet zoals Noah. Er zaten nog twee kleintjes in de buurt, maar die hoorde je nauwelijks. Hun moeders zagen er gelukkig uit. Hun moeders leken verliefd op hen. Hun moeders leken verliefd op hun vaders. Misschien omdat die vaders níét sliepen.

Ja hoor. Alistair lag nog steeds te slapen.

HOU OP MET DAT GEJANK, NOAH!

Ze wilde Alistair niet wakker maken. Nee, zij zou zich wel opofferen.

Alistair kon altijd slapen. Hij ging elke nacht rond twaalfen naar bed en lag een minuut of tien nadat zijn hoofd het kussen had geraakt al heerlijk te dromen. Het was verbijsterend dat hij nooit, nooit, wakker werd van Noahs gekrijs. Misschien dééd hij dan wel alsof hij sliep, de uitgekookte klerelijer.

Inmiddels waren er vier van de zeven uur van de vlucht naar Dubai voorbij. Joanna wierp een blik op Alistairs gezicht en zijn openhangende mond. Even zag ze voor zich hoe ze zijn knappe gezicht smoorde met het kussentje.

Nee! Dat had ze niet gedacht! Nee! Ze was gewoon moe. Ze sliep al negen weken niet langer dan drie uur aan één stuk. En haar nek kon nu elk moment exploderen. Ze moest nú haar pijnstillers en haar antibiotica hebben.

Met Noah tegen haar rechterschouder stond ze op en klikte het bagagecompartiment boven haar hoofd open. Meteen donderde er een tas naar beneden op de schoot van de oudere dame achter haar.

'Au!' De vrouw wreef over haar magere benen. Het had duidelijk pijn gedaan.

'O, kut! Sorry,' zei Joanna.

'Geen probleem, hoor.' De dame hield op met wrijven en glimlachte.

Joanna voelde zich vreselijk. En ze had geen 'kut' moeten zeg-

gen. ‘Sorry voor mijn taalgebruik. Kom, dan zet ik die tas terug.’

‘Nee, nee, jij hebt al genoeg aan je hoofd.’ De oudere vrouw stond op en tilde de tas boven haar hoofd, die vervaarlijk overhelde toen ze probeerde hem terug te duwen in het compartiment. De man op de stoel naast de oudere dame wierp Joanna een vernietigende blik toe. *En dan laat je zo’n oude dame óók je tas nog terugzetten!*

‘Heb je zijn luier gecontroleerd?’ vroeg de vrouw.

‘Eh... dat heb ik net gedaan. Ik wilde alleen even...’

‘Misschien moet je dat nog eens doen?’ De oude dame snoof even.

O, mijn god! Ze was haar schema vergeten! Ze had alles al een tijd niet gecheckt. Stomme Joanna! Ze tilde Noah omhoog en rook aan zijn luier. De oudere dame en de passagier naast haar knipperden even met hun ogen. Oeps, ze had niet zo in het zicht van iedereen aan zijn luier moeten ruiken. Joanna was vergeten hoe ze zich hoorde te gedragen in het openbaar.

Hij stonk. Hij had gepoept. Dat gehuil van hem had een reden!

‘Inderdaad, u hebt gelijk!’ Joanna grijnsde als een idioot naar de vrouw. Halleluja!

Joanna legde Noah in het wiegje en plaatste handbagage nummer 1 in het bagagecompartiment (zwart koffertje met medicijnen, toiletspullen voor noodgevallen, tandenborstels en boeken voor Alistair, want Alistair zou waarschijnlijk wel drie boeken lezen op de lange vlucht van Glasgow naar Melbourne). Ze pakte handbagage nummer 2 uit het compartiment (blauwe tas met luiers voor Noah, billendoekjes voor Noah, billenzalf voor Noah, reservekleertjes voor Noah, een dekentje voor Noah, speeltjes die Noah niet leuk vond voor Noah) en racete naar de wc.

Die was voor in het vliegtuig. Op de deur stond trots vermeld dat er faciliteiten waren om luiers te verschonen. Hij was bezet.

Haar kind stonk.

En krijste.

De mensen waren moe. Ze vlogen al vijf uur. De cabineverlichting was uit. In Engeland was het bijna middernacht. De vier passagiers in de rij voor haar hadden duidelijk besloten elk oogcontact te vermijden. Als ze haar aankeken zouden ze zich niet kunnen beheersen en haar de nek omdraaien.

Eindelijk was de wc vrij. Eén minuutje, dan was die luier verschoond en zou de wereld veranderen. Dan had Noah geen enkele reden meer om te huilen. Dan zou hij in slaap vallen. Dan zou Joanna, zonder zich iets aan te trekken van wat die roodharige trut met haar bobkapsel ervan dacht, een glas wijn bestellen en dat in het donker opdrinken, verschoond van stekende blikken omdat alcohol drinken een misdaad is voor iemand die borstvoeding geeft. En dan zou ze zelf ook in slaap vallen.

Ze was vergeten haar schoenen aan te trekken. Ze vergat alles tegenwoordig, Joanna. Wat ze net had gedaan en wat ze moest gaan doen. De vloer was nat. Pis. Terwijl ze zich over het smerige toilet boog, de klep naar beneden deed en met haar pink het minuscule plankje om de baby op te verschonen uitklapte, voelde ze de pis in de dunne vliegsokken uit het teleurstellende cadeautasje van Emirates trekken.

Met haar linkeronderarm hield ze Noahs wurmende lijfje in bedwang, terwijl ze met haar rechterhand een billendoekje uit het pakje frummelde dat ze in de vuile wasbak had gelegd. Toen de luier eenmaal los was, vertrok haar gezicht in een grimas bij de aanblik van wat hij had gedaan: vier harde bolletjes. Haar schatje had last van constipatie. Maar een baby die borstvoeding krijgt hoort daar geen last van te hebben. Misschien was het de kaas die ze voor ze naar het vliegveld vertrokken naar binnen had geschrokt. Zowat een derde van een heel pak stercheddar. Alleen kaas. Ze had geen tijd gehad er brood of crackers bij te nemen. Haar gulzigheid en slechte planning waren er

de schuld van dat hij nu last had van zijn buikje.

Het lukte niet om met één hand zijn luier dicht te vouwen. Terwijl ze het probeerde, viel het vliegtuig plotseling een eind omlaag en floepte de verlichting voor de veiligheidsriemen met een piepje aan. Turbulentie. Noah kronkelde onder haar arm. De vier harde bolletjes babypoep vielen op de vloer. Met haar onderarm op zijn borstkas rukte ze een paar velletjes wc-papier van de rol, bukte, en scharrelde de rollende drolletjes weer bij elkaar. Geen probleem. Poep hoorde nu eenmaal bij dit shitgedoe. Het was niet erger dan een paar Maltesers oprapen. Ze stopte de drolletjes in de vuile luier, wist die dicht te plakken met de plakstrips en propte het ding in de overvolle prullenbak.

Billendoekje, zalf, luier. Dat was een van de vele riedels die Joanna tegenwoordig in zichzelf opdreunde. Als ze dat niet deed, vergat ze alles. Vergat ze hem een luier om te doen.

Toen ze de wc uit kwam, bleek de rij behoorlijk gegroeid en besepte ze dat ze zelf eigenlijk hoognodig moest plassen. Ze was vergeten te gaan. Te laat. Straks maar.

Haar oren deden pijn. Het was niet gelukt haar medicijnen in te nemen. Met er alleen aan denken kwam je er niet. Ze had waarschijnlijk al twee doses overgeslagen. Ze liep langs de ijzige rij en terug naar haar stoel.

Alistair sliep nog steeds.

En Noah huilde nog steeds, ondanks de schone luier.

Toen ze net weer zat, kwam de stewardess met het rode bobkapsel naar haar toe.

Joanna keek hoopvol op. Hulp. Eindelijk.

De stewardess boog zich glimlachend naar haar over en fluiserde: 'Ik krijg klachten van de passagiers.'

'Wat?'

'De passagiers hebben last van het gehuil.'

Plotseling werd het rood voor haar ogen. 'O, écht? Wie dan?' Ze schoot overeind en botste bijna met haar baby tegen het

over haar heen gebogen hoofd van de stewardess.

‘Rustig blijven zitten, mevrouw,’ zei de stewardess.

‘Hallo, iedereen!’ zei Joanna, zo hard dat het ongeveer tien rijen verder te horen was, maar niet hard genoeg om Alistair te wekken. ‘Deze behulpzame mevrouw vertelt me net dat er passagiers over Noah hebben geklaagd.’

Ze hield haar baby als een gestoorde Michael Jackson op het balkon boven haar hoofd. Zodra tot haar doordrong wat ze deed klemde ze hem gauw weer tegen haar borst en vervolgde: ‘Wie? Wie was het?’ Het waren nu niet slechts tien rijen, maar zeker twintig die haar konden verstaan. Er viel een stilte. Er ontvouwde zich een drama op vlucht EKO28 naar Dubai.

‘Nou, wie het ook was, ik kan het me goed voorstellen!’ zei ze.

Joanna wrong zich langs de stewardess, die een flauwe poging deed haar tegen te houden, maar een beetje bang leek, en richtte zich tot de oudere dame die haar eerder had geholpen. ‘U?’

De oudere dame schudde haar hoofd.

‘Jij dan?’ zei ze tegen een meisje van een jaar of achttien, vijf rijen achter haar. ‘Wil jij hem een tijdje nemen? Kijken of jij hem rustig kunt krijgen?’

‘Jij?’ Joanna stond twee rijen verder en hield het krijssende kind voor een man van een jaar of dertig in een pak. ‘Wil je hem persoonlijk vertellen dat zijn gehuil je stoort? Nou, hier heb je hem!’

‘Kalm aan,’ zei de zakenman. ‘Kalm aan.’

‘KALM AAN?’ gilde ze.

‘Joanna, schat, kom, geef hem maar aan mij.’ Alistair. De stewardess had hem wakker gemaakt en kwam nu met hem naar de plek des onheils toe.

‘Sorry, iedereen,’ zei hij, voordat zijn toon zacht en verlokkend werd als die van iemand die een hond overhaalt met een koekje. ‘Kom maar, schatje, geef hem maar aan mij.’

Joanna smeed de baby haast naar hem toe.

Of had ze dat écht gedaan?

‘Ze heeft gewoon slaap nodig,’ zei Alistair luid. Hij glimlachte. Bijna iedereen glimlachte naar hem terug.

De glorieuze held.

Joanna beende terug naar haar stoel, op haar stinkende sokken en met haar perfecte man en iets minder hard huilende zoon in haar kielzog.

‘Hou hem even vast,’ zei Alistair, terwijl hij de baby teruggaf aan Joanna en de tas met medicijnen uit het kastje boven hun hoofd pakte. Hij opende een van de ongeëtiketteerde flesjes en proefde even. ‘En dat moet zogenaamd naar aardbeien smaken? Afgrijselijk! Hier, dat kalmeert hem wel.’ Hij lepelde het doorzichtige drankje in Noahs protesterende mondje, terwijl Joanna alles wat eruit liep met haar vinger er zo zachtjes mogelijk in terugduwde.

Alistair stopte het flesje terug in de tas en zette de tas weer in het bagagekastje boven hun hoofd. ‘Volgens mij heeft hij honger. Kijk, hij hapt naar je schouder.’ Noahs hoofdje zocht met open mond haar T-shirt af.

Joanna trok haar T-shirt op en haar bh omlaag. Ooit zou ze haar tepels bedekt hebben in het openbaar, maar nu kon het haar geen bal schelen. Alistair legde de baby op haar schoot en hij begon te drinken.

Ze voelde het pijnlijke prikken in haar borst verminderen en haar tepel zacht worden. De melk begon te stromen. Ah! Alsof ze wegzweefde op een warm, magisch tapijt. Zo moest het voelen als je een eersteklasdrug nam. Misschien ging ze die ooit nog eens proberen...

Noah viel in slaap op het moment dat de wielen het asfalt raakten.

Hoe kon het anders?

RECHTBANK VAN MELBOURNE

27 juli

‘U was een van de passagiers op vlucht EKO28 van Emirates Airlines van Glasgow naar Dubai op 13 februari van dit jaar?’ vroeg de vrouwelijke officier van justitie aan de dame van ergens in de zestig in de getuigenbank.

‘Ik was op bezoek geweest bij een oud-collega. Hij woont in Stirling.’ De dame in de getuigenbank, mevrouw Amery, maakte totaal geen nerveuze indruk, eerder het tegenovergestelde.

‘Herkent u de verdachte?’ De officier van justitie wees naar Joanna, die voor in de rechtszaal naast haar advocaat zat. Er was veel naar Joanna geweest de laatste paar uur. Elke keer kwam het harder aan.

‘Ja.’

‘Kunt u me vertellen hoe u haar kent?’ De officier van justitie sprak overdreven luid en duidelijk.

‘Ik mag dan misschien op leeftijd zijn, maar mijn gehoor en mijn hersens zijn prima in orde. Dus het is niet nodig tegen me te praten alsof ik een demente bejaarde ben die al met één been in het graf staat.’ Mevrouw Amery’s reactie wiste de hooghartige uitdrukking van het gezicht van haar ondervrager. ‘Ik zat achter haar op de vlucht van Glasgow naar Dubai, en hoewel we van vliegtuig wisselden voor de vlucht van Dubai naar Melbourne, hielden we dezelfde plaatsen. Het waren stoelen aan

het gangpad. Ik zat op 18H en Joanna zat voor me, op 17H, bij het tussenschot voor de babywiegjes.’

‘Ze reisde samen met haar partner en haar baby, is het niet?’

‘Dat klopt. Ze was... Ze... was...’

‘Over haar toeren?’

‘Beïnvloeden van de getuige!’ Joanna’s advocaat sprong op.

De officier van justitie glimlachte verontschuldigend. ‘Kunt u mevrouw Lindsays gedrag tijdens de vlucht vanuit Glasgow beschrijven?’

‘Ik zocht even naar de juiste woorden. Het was een lange vlucht en ze was heel gestrest. Haar baby hield maar niet op met huilen en er was niemand die haar hielp.’

‘Behandelde ze het kind ruw?’

‘Protest! De definitie van “ruw” is subjectief.’ Joanna’s advocaat keek niet op terwijl hij dat zei, wat zijn woorden op de een of andere manier meer kracht gaf.

‘Afgewezen.’ De rechter knikte naar de getuige. ‘U mag de vraag beantwoorden, mevrouw Amery.’

‘Hoe behandelde ze de baby? Zachtjes? Ruw?’ De officier van justitie was agressief nu.

‘Tsja... Hij bleef maar huilen.’

‘Behandelde mevrouw Lindsay haar kindje ruw?’

‘Ik zou het niet zo willen –’

‘Beantwoordt u de vraag, alstublieft. Ja of nee. Ging ze ruw met haar kindje om?’

Mevrouw Amery wierp een blik naar Joanna en richtte vervolgens haar ogen op de officier van justitie die zich naar haar toe boog.

‘Ging ze ruw met Noah om? Was. Ze. Rúw?’ Het gezicht van de officier van justitie was nog maar een paar centimeter van dat van de getuige verwijderd.

‘Ja.’

‘U zegt dat mevrouw Lindsay baby Noah ruw behandelde.
Ze schudde hem door elkaar?’

‘Ja, maar –’

‘Geen vragen meer.’